

Inhoud

1	Dat durf je niet!	7
2	Het sombere huis	10
3	Het ongeluk	13
4	Azijn	16
5	Hulp?	18
6	Een vrouw met zwart haar	20
7	Mare van der Zee	23
8	Op het strand	26
9	Gestolen	29
10	Een pruik?	32
11	Nog meer gestolen	36
12	Maar u bent	39
13	Een plan	43
14	Weer naar het sombere huis	47
15	In de tuin	50
16	De gravin	53
17	Hier aan de kust	55
18	Hoe kun je dat doen?	58
19	De kijker	61
20	O nee!	63
21	In de kamer	66
22	Agent Deurloo	69
23	Ganzenbord	72
24	Oma gravin	75
25	Mail voor Nine	78

1. Dat durf je niet!

‘Hier is het’, zegt Mik zacht.

‘H’ Nine tuurt door de groene spijlen van het hek naar de tuin. Het lijkt wel een bos. Bomen en struiken door elkaar, verdwaalde bloemperken en heel veel onkruid. In de verte staat het huis. Groot, donker, somber. Ze rilt.

‘Ben je bang?’ vraagt Mik meteen.

‘Natuurlijk niet!’ Nine gaat Mik echt niet vertellen dat ze het dood-
eng vindt. Dan plaagt hij haar daar de rest van de vakantie mee.

Ze kijkt opzij naar haar broer. Hij ziet zo wit, dat zijn sproeten nog
meer opvallen. Nine snapt meteen hoe dat komt. Mik vindt het zelf
eng! Nou, zij zal haar broer eens laten zien dat zij niet bang is.

Ze morrelt aan het hangslot dat aan het hek zit.

‘Sst’, sist Mik meteen. ‘Straks hoort ze het.’

‘Vast niet. Het huis is een heel eind weg.’

‘Ja, maar je weet wat ze zeggen in het dorp.’

‘Nou en. Dat zijn maar verhalen.’

Mik en Nine wonen in Duinhoek, een dorp aan zee. In de winter is het er saaier dan saai. Er is niets te doen. Op donkere avonden komen de oude mannen uit het dorp vaak naar Hotel Het Hoge Huis. Ze zitten dan rond het haardvuur. Meestal praten ze over de tijd dat ze nog visser waren. Vooral oude Karel kent veel spannende verhalen over zeerovers, meerminnen en walvissen. Nine gelooft bijna niets van wat hij vertelt. Deze winter vertelde hij over de gravin.

Als Nine haar ogen dichtdoet, kan ze de stem van oude Karel nog horen.

‘Geloof me, mannen. Er is iets met gravin van Wiskerk tot Katsplaat. Ze woont daar heel alleen in dat sombere huis. Zonder man, zonder kinderen. En ze verlaat het huis nooit. Boodschappen laat ze bezorgen. Pakketten moeten bij het hek worden neergezet. Vorige week moest de bakker daar zeven broden bezorgen. Zeven broden! Wat moet een oude vrouw in haar eentje met zeven broden? Toen de bakker uit zijn auto stapte, hoorde hij een vreemd geluid in de verte. De bakker is een dappere man. Hij liep helemaal tot aan het hek. Daar hoorde hij een hoge, ijle gil. Hij schrok zo dat hij snel in zijn auto is gesprongen. Zo hard hij kon, is hij naar het dorp gescheurd. En hij gaat er nooit meer in zijn eentje heen.’ Oude Karel had hoofdschuddend de kring rondgekeken. ‘Echt mannen, op mijn woord van zeeman. Het is daar niet pluis.’

En nu staan Mik en Nine voor het hek van het landhuis van de gravin.

‘Ik hoor niets’, zegt Nine.

‘Ik wel.’

Nine houdt haar hoofd schuin. Een meeuw krijst. De wind waait door de bomen. Maar dat is normaal. Ze ziet ook niets bijzonders aan het huis. Het is groot, donker en vooral heel, heel lelijk.

‘Ik durf best naar binnen te gaan’, zegt ze stoer.

‘Dat durf je niet!’

‘Echt wel!’

‘Niet!’

‘Wel!’

‘Doe het dan’, zegt Mik.

Nine schudt aan het hek en prutst aan het hangslot.

Ze haalt haar schouders op.

‘Ik wil wel naar binnen, maar het hek zit op slot.’

‘Dat houdt jou toch niet tegen?’ vraagt Mik. ‘Jij klimt altijd overal op en in. Je kan zo over dat hek heen.’

Mik is meer dan een jaar ouder, maar Nine kan veel beter klimmen dan hij.

Nine kijkt omhoog naar het hek. Boven aan de spijlen zitten scherpe punten. Op de spijlen zitten dwarsbalken. Daar kan ze haar voet op zetten. Het is niet moeilijk om over het hek te klimmen.

‘Ga je nog?’ daagt Mik uit. ‘Of heb je gewoon weer een grote mond, zusje?’

Nine gooit haar hoofd in haar nek. Ze zet haar voet op de onderste dwarsbalk. Ze zal haar broer eens laten zien dat ze durft!

2. Het sombere huis

Nine klimt omhoog. Het gaat heel makkelijk. Ze zwaait haar ene been over de spijlen met de scherpe punten. Net als ze haar andere been eroverheen gooit, klinkt er een harde gil. Nine schrikt en let niet goed op.

Krrrak, een enorme scheur in haar broek. Maar dat is niet het ergste. Dat is het geluid. Heel hoog en heel scherp.

‘W...wat was d...dat?’ stamelt Mik.

‘Ik weet het niet.’

Nine staat nog steeds boven op het hek. Met haar hoofd schuin blijft ze staan luisteren. Ze hoort niks meer. Misschien was het gewoon een meeuw.

‘Nu durf je vast niet meer’, zegt Mik. ‘Ik wist het wel. Je bent een bange poeperd.’

Nine snuift.

Ze laat zich niet wegjagen door een meeuw. Vlug klautert ze naar beneden. In een paar tellen staat ze aan de andere kant van het hek.

‘Kom je ook, Mik?’

‘Echt niet!’ zegt Mik. ‘Mam wordt woest als we allebei met een scheur in onze broek thuiskomen.’

‘Dat heb jij nog nooit gehad!’

Mik zit het liefst in zijn boomhut met een stapel stripboeken. Daar gaan kleren niet kapot van. Maar Nine voetbalt liever dan dat ze leest. Nadat ze in één week drie keer een gat in haar broek was gevallen, had mam voetballen op straat verboden. Nu gaan Nine en

haar vrienden vaak naar het strand. Dan blijven haar kleren tenminste heel. Maar rennen in het zand is veel zwaarder.

‘Wat sta je daar nou?’ zegt Mik.

‘Ik dacht aan gescheurde broeken. En nu ga ik bij het huis kijken. In mijn eentje.’

Nine zegt het heel stoer, maar ze had honderd keer liever dat Mik was meegegaan. Hij is wel haar grote broer.

Langzaam loopt ze door het gras. Het komt tot aan haar kuit en het kietelt. Jammer dat ze geen lange broek aan heeft. Daar is het veel te warm voor. Heel voorzichtig loopt Nine door. Ze moet goed kijken waar ze haar voeten neerzet. Tussen het gras staan veel brandnetels. Het ziet eruit alsof de gravin hier zelf nooit komt. Dat kan toch niet? Oude Karel zei dat de boodschappen bij het hek werden gezet. Of zou er nog een hek zijn?

Nine schudt haar hoofd. Niet aan denken. Ze moet zich richten op het huis. Dat wil ze aanraken, alsof het een buit is. Dan kan ze tegen Mik zeggen: ‘Ik heb het huis aangeraakt! En jij niet!’

Door het hoge gras loopt Nine verder. Het is moeilijk om rechtop te lopen. Ze zou het liefst door het gras kruipen. De twee bovenste ramen lijken op boze ogen die haar aanstaren. Toch loopt ze dapper door. Mik kan haar nog steeds zien. Ze zou willen fluiten, zoals pap vaak doet, om te laten zien dat ze niet bang is. Maar ze kan niet eens fluiten. En haar keel is te droog om te zingen. Dus loopt ze door, met haar neus in de lucht. De bomen staan nu dicht bij elkaar. Het wordt donkerder. Vlug kijkt ze over haar schouder. Mik, die bij het hek staat, lijkt heel klein. Hij steekt zijn hand op. Nine doet hetzelfde. Als ze weer vooruitkijkt, geeft ze een gil. Tussen de bomen staat een man. Een man met een lange jas en een lelijke

hoed op. Doodstil blijft ze staan. Ze kijkt naar de man. De man beweegt niet. Hij staat zo stil als een pop.

Natuurlijk! Het is ook een pop! Een stropop om de vogels weg te jagen. En daar was ze bang voor? Nine schiet in een nerveuze lach. Opeens draait de pop zich om. Twee felblauwe ogen staren haar aan.

Een levende pop!

Nine gilt. Zo snel ze kan, rent ze terug naar het hek.

3. Het ongeluk

‘W at is er gebeurd?’ vraagt Mik.

Nine kan geen antwoord geven. Vlug klimt ze over het hek. Aan de andere kant laat ze zich naar beneden vallen. Mik kan haar nog net opvangen.

‘Weg hier’, hijgt Nine. ‘Rennen.’

Ze vliegt de straat over. Mik komt hijgend achter haar aan. Ze gaan dwars door het dorp, naar de Zeeweg, de straat waar hun hotel staat. Dat ligt ook buiten het dorp, maar helemaal aan de andere kant. Zonder op te letten holt Nine een kruispunt over.

‘Kijk uit’, brult Mik.

Vanuit haar ooghoek ziet Nine een fietser op zich afkomen. Ze springt opzij en kan nog net het meisje op de fiets ontwijken. De fietser slingerert. Het wiel komt tegen de stoep en het meisje valt. Ze gilt.

Nine staat stil.

‘Mijn arm!’ schreeuwt het meisje. Haar fiets ligt boven op haar.

Mik komt aanhollen.

‘Help me, Nine.’

Samen tillen ze de fiets van het meisje af.

Pas als ze rechtop gaat zitten, ziet Nine wie het is.

‘O Lot!’ roept ze. ‘Heb je pijn?’

Lot houdt haar rechterarm vast.

‘Mijn arm’, kreunt ze.

‘Het spijt me’, zegt Nine. ‘Het is mijn schuld.’

‘Ja’, vult Mik aan. ‘Nine rende als een kip zonder kop de straat op.’

‘Een kip zonder kop ziet niet veel’, zegt Lot.